

Александар Милановић (Београд)

„НАГРАДА“ ЗА НАЈГОРИ ПРЕВОД И НАЈГОРУ РЕЧ

Ја себи понекад ласкам да имам неку идеју која је мање конвенционална, али ме људи погледају згрануто. Рецимо, својевремено сам предложио да не постоји само награда за најбољи превод, за шта сам веома заинтересован, него се уведе и „награда“ за најгори превод. Јер је заправо за српску културу много битније да кажемо: људи преводи су скандалозни. Тиме што ћу ја да наградим неки много добар превод, ја нисам ништа урадио да се стање у језичкој култури поправи. Јер тај је и иначе заслужио награду. Награда њему и не треба – он добро ради свој посао – и све је у реду: он однесе кући неку плакету и стави је у витрину. Али шта ћемо са овим стотинама очајних превода за које нико никад не каже: људи, ово је катастрофа. Нит знате страни језик, нит знате српски језик. Када бисмо увели нешто тог типа, „награду“ за најгору српску реч. То нама делује овде богохулно, а за медије је много изазовније да говоре о најгорој речи или најгорем преводу, него најбољем, нажалост сада културе тако функционишу. Можда би се тако са те тачке наше језичке некултуре и не планирања језичке културе нешто поправило.

ПОВРАТАК РЕЧИ ПРЕЛЕСТ

Ево реч *прелест*. Реч *прелест* до Теше, до поезије Милосава Тешића више није постојала у српском језику. То је црквенословенска реч која има невероватну семантику – у једном значењу значи опчињеност, дивљење, зачараност неком лепотом и неком узвишеношћу, а са друге стране значи – превара – нешто те је засенило, али те је заправо преварило. Невероватно. Та реч је нестала из језика – нема је. Онда Милосав Тешић напише збирку „Прелест севера, круг рачански Дунавом“, онда је унесе Горан Петровић у „Опсаду цркве светог Спаса“ и сад овај мали Грбић има роман који се зове „Прелест“. Значи, понекад речи и оживљавају. Није лоше понекад васкрснути понеку реч.